02/05/2020

Η Οσία Ματρώνα η Αόμματη της Ρωσίας

/ Βίοι Αγίων

Σήμερα η Εκκλησία τιμά τη μνήμη των Μαρτύρων Εσπέρου και Ζωής καθώς και των τέκνων τους και της Οσίας Ματρώνης της αομμάτου Ρωσίδος. Επίσης, εορτάζουμε την ανακομιδή των ιερών λειψάνων του Αγίου Αθανασίου Αρχιεπισκόπου Αλεξανδρείας του Μεγάλου. Για ακόμη μια φορά η Εκκλησία μάς διδάσκει τη διακριτική ευλάβεια των πιστών στα λείψανα των Αγίων μας.

Η Οσία Ματρώνα γεννήθηκε στις 22 Νοεμβρίου 1881, στο χωριό Σέμπινο της Ρωσίας. Οι γονείς της Δημήτριος και Ναταλία ήταν φτωχοί χωρικοί αλλά πολύ ευλαβείς. Η Αγία ήταν το μικρότερο παιδί από τα τέσσερα παιδιά της οικογένειας. Η μητέρα της λόγω της φτώχειας σκεφτόταν να αφήσει την Οσία σε ένα ορφανοτροφείο μια διπλανής πόλης αλλά μετά από θαυματουργική επέμβαση,- είδε στο όνειρο της ότι ήλθε και κάθησε στο χέρι της ένα άσπρο πουλί με ανθρώπινη φωνή αλλά χωρίς μάτια -, την κράτησαν άνκαι γεννήθηκε αόμματη (δηλαδή χωρίς οφθαλμούς, με κενές τις κόγχες). Βαπτίστηκε Ματρώνα προς τιμήν της Οσίας Ματρώνας της εν Κωνσταντινουπόλει.

Η θεία της εκλογή φάνηκε φάνηκε πολύ νωρίς. Κατά το βάπτισμα της είδαν οι παρευρισκόμενοι να υπάρχει πάνω της ένα σύννεφο που ευωδίαζε. Στη ηλικία των έξι χρόνων σχηματίστηκε στο στήθος της ένα εξόγκωμα σε σχήμα σταυρού. Όπως αφηγείτο η μητέρα της Τετάρτη και Παρασκευή η Οσία δεν θήλαζε αλλά κοιμόταν συνεχώς χωρίς να μπορεί κανείς να την ξυπνήσει.

Σε κάποια πνευματική κόρη της, που της είπε με λύπη ότι δεν μπορεί να δεί τη φυσική ομορφιά του κόσμου αποκάλυψε τα εξής: « Ο Θεός μια φορά μου άνοιξε τα μάτια και μου έδειξε τον κόσμο και όλα τα δημιουργήματα του. Εἶδα τον ήλιο, τα άστρα στον ουρανό και όλα όσα υπάρχουν πάνω στη γη, την ομορφιά της, τα βουνά, τους ποταμούς, το πράσινο χορτάρι, τα λουλούδια τα πουλιά».

Όταν ήταν μικρή λόγω της κοροϊδίας των άλλων παιδιών σταμάτησε να παίζει και έμενε στο σπίτι. Αγωνιζόταν στην προσευχή και γρήγορα φάνηκε το διορατικό, προορατικό αλλά και το θεραπευτικό της χάρισμα. Αν και ήταν αόμματη της δόθηκε, στην ηλικία των έξι ετών, από τον Θεό το χάρισμα της διόρασης αλλά και της προόρασης. Μπορούσε να βλέπει γεγονότα από εκατοντάδες χιλιόμετρα μακριά, και σε άγνωστους γι αυτήν τόπους. Γνώριζε αμαρτίες, σκέψεις, προβλήματα και πράξεις των ανθρώπων. Ένιωθε και προγνώριζε συμφορές και καταστροφές, με τις ευχές της δέ, θεράπευε πλήθος αρρώστων πού συνέρεαν όχι μόνο από το χωριό της αλλά και από την ευρύτερη περιοχή. Δεκάδες ασθενείς περνούσαν καθημερινά από το σπίτι της και οι περισσότεροι, έχοντας πίστη, γίνονταν καλά... Όλοι οι επισκέπτες για να την ευχαριστήσουν έφερναν μαζί τους πολλά αγαθά. Έτσι η Οσία έγινε βοηθός της φτωχής οικογένειας της.

Η Οσία έζησε και μεγάλωσε μέσα στις λατρευτικές ακολουθίες της Εκκλησίας. Στεκόταν όρθια συνήθως αριστερά της εισόδου.

Στην εφηβική της ηλικία πήγε σε αρκετά προσκυνήματα συχνά συνοδευόμενη από την κόρη ενός πλούσιου ευγενούς της περιοχής. Λέγεται ότι σε μία επίσκεψή της

στην Κρονστάνδη, στον ναό όπου λειτουργούσε ο Άγιος Ιωάννης, εκείνος μετά από την Θεία Λειτουργία μέσα στον κατάμεστο από κόσμο ναό του Αγίου Ανδρέα παρεκάλεσε τον κόσμο να παραμερίσει για να περάσει η δεκατετράχρονη τότε Ματρώνα, την οποίαν δεν γνώριζε, λέγοντας: «Έλα Ματρώνουσκα, έλα σε μένα. Ιδού έρχεται η αντικαταστάτριά μου, ο όγδοος στύλος της Ρωσίας!», προμηνύοντας την αποστολή της Αγίας για την εκκλησία και τον πολυπαθή Ρωσικό λαό, στα μετέπειτα χρόνια των διωγμών πού έβλεπε να έρχονται. Λίγα χρόνια αργότερα, όταν ήταν δεκαεπτά ετών, η Αγία καθηλώθηκε εξαιτίας μόνιμης παράλυσης στα πόδια. Αυτό το γνώριζε γιατί της δόθηκε σημείο με το πότε θα της συμβεί. Έζησε παράλυτη πενήντα χρόνια χωρίς ποτέ να παραπονεθεί, βαστάζοντας το βαρύ σταυρό της. Παρέμεινε καθιστή σε ένα κρεβάτι πενήντα χρόνια, ως το τέλος της οσιακής ζωής της, ευχαριστώντας και δοξολογώντας τον Θεό . Έλεγε ότι την πνευματική αιτία για όσα της συνέβαιναν την γνώριζε μόνο Αυτός.

Σε μικρή ακόμη ηλικία προείπε την Ρωσική επανάσταση του 1917 πού έγινε χρόνια αργότερα, λέγοντας: «Θα ληστεύουν και θα αφανίζουν τις Εκκλησίες, θα αρπάζουν τα εδάφη και θα τα μοιράζουν άπληστα μεταξύ τους, καταδιώκοντας όλους, χωρίς εξαίρεση». Προέβλεψε τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο και την ήττα των Γερμανών από τους Ρώσους.

Προβλέποντας τη δολοφονία του Τσάρου, ζήτησε μια φορά από την μητέρα της ένα φτερό μεγάλο. Το μάδησε, και δείχνοντας το στην μητέρα της, της είπε:

– Βλέπεις μαμά, αυτό το φτεράκι;

– Και τι να δω παιδάκι μου, αφού το χεις μαδήσει;

– Έτσι μητέρα, θα μαδήσουν σε λίγο, και τον πατερούλη μας τον Τσάρο…

Η μητέρα της φοβήθηκε, όμως σε λίγο καιρό η προφητεία βγήκε σωστή.

Μετά την κομμουνιστική επανάσταση, όταν και τα αδέλφια της έγιναν μέλη του κομμουνιστικού κόμματος η κατάσταση γι’ αυτήν έγινε αφόρητη γι’ αυτό και μετακόμισε στη Μόσχα το 1925, χωρίς μάλιστα διαβατήριο και άδεια παραμονής, στην οποίαν έζησε μέχρι τέλους της ζωής της βοήθώντας πλήθη δυστυχισμένων και πονεμένων ανθρώπων χωρίς πίστη στο Θεό. Στη Μόσχα δεν είχε μόνιμη στέγη διαμονής αλλά πήγαινε από το ένα σπίτι στο άλλο. Το Σοβιετικό καθεστώς επανειλημμένως προσπάθησε να την συλλάβει. Παρ’ όλο που ήταν τυφλή, τους ξέφευγε την τελευταία στιγμή ειδοποιημένη από τον Θεό με διάφορους περίεργους τρόπους.

Η Αννα Βιμπορνόβα θυμάται το παρακάτω περιστατικό.

«Ήρθε μια φορά ένας αστυνομικός να συλλάβει την Ματρώνα και εκείνη του λέει,

«Φύγε, φύγε γρήγορα, έχεις συμφορά στο σπίτι σου. Η τυφλή δεν φεύγει από σένα, εδώ στο κρεβάτι κάθομαι, δεν πάω πουθενά…»

Την άκουσε ο αστυνομικός, πήγε σπίτι του και βρήκε την γυναίκα του καμένη από την γκαζιέρα. Πρόλαβε και την μετέφερε στο Νοσοκομείο. Όταν την άλλη μέρα ήρθε στην υπηρεσία, τον ρώτησαν,

– Την συνέλαβες την τυφλή;

– Την τυφλή, τους είπε, δεν θα την συλλάβω ποτέ. Χάρη στην τυφλή πρόλαβα να πάω την γυναίκα μου στο Νοσοκομείο. Άμα δεν μου το λεγε θα την έχανα…

Όπου και αν πήγαινε, σε όποιο σπίτι και αν φιλοξενούνταν έφερνε την ειρήνη και την ηρεμία στις ψυχές. Αλλοτε χαριτολογούσε με τους ανθρώπους και άλλοτε τους έλεγχε με δριμύτητα, και τους νουθετούσε. Ήταν επιεικής, θερμή και ευσπλαχνική, δεν έκανε κηρύγματα και διδασκαλίες μα ήταν ολιγόλογη, λακωνική. Δίδασκε τον κόσμο να αποφεύγει την κατάκριση και να εμπιστεύεται το θέλημα του Θεού. Να κάνουν θερμή προσευχή και συχνά το σταυρό τους θωρακίζοντας έτσι τον εαυτό τους. Να αγάπούν τους ασθενείς και ηλικιωμένους. Έλεγε: « άμα άνθρωποι γέροι, άρρωστοι ή εκείνοι που έχασαν τα μυαλά τους σας λένε κάτι δυσάρεστο ή προσβλητικό, μην τους ακούτε, αλλά απλά να τους βοηθάτε. Με όλη την επιμέλεια πρέπει να βοηθά κανείς τους αρρώστους και να τους συγχωρεί ό,τι και να πουν, ό,τι και να κάνουν» .

Η ίδια έκανε συνεχώς πολλούς σταυρούς ώστε στο μέτωπο της σχηματίστηκε μιά μικρή ουλή από τα δάκτυλα της. Μισοκοιμόταν ακουμπώντας πάνω στη γρονθιά του χεριού της. Συμβούλευε όσους την πλησίαζαν να έχουν πίστη στον Θεό, να αφήσουν την αμαρτωλή ζωή τους, να εξομολογούνται, και να ζουν την μυστηριακή ζωή της Εκκλησίας. Τόνιζε σε όλους ότι η βοήθεια που δίνει δεν είναι δική της, ούτε έχει από μόνη της τέτοια δύναμη. Όλα προέρχονται από τον Θεό.

Σε όλους έλεγε να φορούν πάντοτε το σταυρό τους και να κάνουν προσευχή. « Αδικοχαμένος γίνεται κανείς, όταν ζεί χωρίς προσευχή» έλεγε.

Φοιτητές αποκλεισμένοι πολιτικά από το τότε καθεστώς διηγούνται πώς με τις προσευχές αυτής της τυφλής γυναίκας ξεπέρναγαν τα εμπόδια για την απόκτηση ενός πτυχίου. Ακόμη και αξιωματούχοι του καθεστώτος, κατά παράδοξο τρόπο, βοηθούσαν αυτούς για τους οποίους η Αγία Ματρώνα προσηύχετο.

Την ρώτησε κάποτε η Ζηναΐδα Ζδάνοβα:

– Γιατί επέτρεψε ο Θεός να κλείσουν και να γκρεμίσουν τόσες Εκκλησίες; και απάντησε με τα παρακάτω λόγια,

– Αυτό ήταν το θέλημα του Θεού. Ο λαός είναι σαν υπνωτισμένος και μια φοβερή δαιμονική δύναμη έχει μπεί σε δράση. Βρίσκεται στον αέρα, και διεισδύει παντού. Παλιά, η δαιμονική αυτή δύναμη κατοικούσε στα έλη και στα πυκνά δάση, επειδή οι άνθρωποι πήγαιναν τακτικά στην εκκλησία, φορούσαν και τιμούσαν τον σταυρό. Τα σπίτια τους ήταν προστατευμένα από τις εικόνες, τα κανδήλια πού έκαιγαν, τον αγιασμό πού έκαναν... Τα δαιμόνια πετούσαν μακριά και φοβόντουσαν να πλησιάσουν... Σήμερα όμως, τα σπίτια αυτά αλλά και οι ίδιοι οι άνθρωποι έχουνε γίνει κατοικητήριο δαιμόνων για την απιστία τους, και την απομάκρυνσή τους από τον Χριστό...

Η αρετή της συνίστατο στην μεγάλη της υπομονή και καρτερία, και την απόλυτη αγάπη της και εμπιστοσύνη στο Θεό. Τρεις ημέρες πριν την κοίμησή της ο Κύριος της απεκάλυψε την τελείωσή της ώστε εκείνη να προετοιμαστεί. Προείπε και τα εξής: «όταν πεθάνω, στον τάφο μου θα έρχονται λίγοι, μόνο οι οικείοι μου, και όταν θα πεθάνουν και εκείνοι θα ερημώσει ο τάφος μου, σπάνια θα έρχεται κανείς. Μα μετά από χρόνια ο κόσμος θα με γνωρίσει και θα έρχονται σαν κοπάδια για να βοηθηθούν. Και εγώ θα τους ακούω και όλους θα τους βοηθώ. Είπε ακόμη: «όλους πού ζητάνε βοήθεια από μένα θα τους συναντώ μετά τον θάνατό τους».

Πλήθος είναι τα θαύματα της Οσίας Ματρώνας. Και όταν ζούσε θαυματουργούσε αλλά και μετά την κοίμηση της μέχρι σήμερα

Κοιμήθηκε στις 2 Μαΐου 1952, ημέρα Παρασκευή. Από τότε χιλιάδες πιστοι ορθοδόξοι από όλο τον κόσμο έχουν βοηθήθει από την Αγία και πολλοί είναι εκείνοι πού επικαλούνται την παρρησία της στον Κύριο. Την Κυριακή έγινε η νεκρώσιμη ακολουθία στο ιερό Ναό του Ιερού Χιτώνος του Κυρίου. Ενταφιάσθηκε στο νεκροταφείο της Μονής του Αγ. Δανιήλ. Στις 8 Μαρτίου 1998 έγινε η ανακομιδή των ιερών λειψάνων της πού μεταφέρθηκαν στην Ιερά Μονή της Αγίας Σκέπης στη Μόσχα, όπου ο τάφος σήμερα έχει γίνει ένα από τα δύο μεγαλύτερα προσκυνήματα της Ρωσίας· χιλιάδες προσκυνητές περιμένουν υπομονετικά καθημερινά για να τα προσκυνήσουν. Με πράξη του ο μακαριστός Πατριάρχης Μόσχας Αλέξιος

αναγνώρισε την Αγία Ματρώνα «ως τοπική Αγία της Μόσχας και όλης της Επαρχίας». Η μνήμη της τιμάται στις 2 Μαΐου, ημέρα της κοιμήσεως της.